

[Carsten Raft.]

ikke kan gaa videre end til en Forhandling, saa er vi inde under de gamle Tilstande, og saa er der ingen Brug for Loven. Efter Lovens Formaal kan kun det opnaas, som Ændringsforslaget gaar ud paa.

Selvfølgelig har vi ikke ved denne Lov bundet os til at anvende flere Penge, end der er bevilget, nemlig de 40 Mill. Kr. Ministeren kunde have givet os en Meddelelse om, i hvor høj Grad han mente, det kunde komme til at strække sig ud over denne Bevilling, men der er altsaa givet 40 Mill. Kr., og der er, saa vidt jeg kan se, 7 Mill. Kr. tilbage. Det er meget muligt, at mit Parti ved Behandlingen af et Lovforslag om Tillæg til de 40 Mill. Kr. vil stille sig imødekommende, men vi har ikke ved at stemme for dette Lovforslag bundet os til at udvide Midlerne i Fremtiden.

Maa jeg lige til Slut endnu komme ind paa noget, som jeg nævnte ved første Behandling, og som siden da har faaet aktuel Betydning. Jeg vil gerne spørge Justitsministeren — han gav et overordentlig elskværdigt Svar sidst —, om han kan tiltræde den Indstilling over for Spørgsmaalet om en forøget Anvendelse af disse Midler til Igangsættelse af Arbejde til Cykleveje og Gangstier uden for den normale Vejplan. Vi staar i Øjeblikket over for en eventuel Nedlæggelse af en Bane, der kan blive en Udfaldsvej for det jævne store Folk til Københavns Omegn og Naturskønheder. Op langs denne Bane strækker de nu fredede grønne Omraader sig, og ved et Net af Cykleveje og Gangstier vilde disse grønne Omraader kunne lukkes op, og Banen fra at være en hensygnende Bane kunde blive en Bane, der har Betydning for hele Hovedstadens Friluftsliv. Jeg er selvfølgelig meget rørt over Regeringens Omhu over for Cylinderbesidderne her i Landet, der er ingen Grænser for, hvor store, flotte Landeveje der findes, men vi er et Par Stykker, der ikke har Automobile, og som kun har Cykler og vore Ben, og vi anmoder om, at dette Spørgsmaal endeligt tages op, saaledes at ikke den specielt begunstigede Del af Befolkningen, den automobilbesiddende Del af Befolkningen, alene faar Adgang til at komme ud i Naturen, men den store jævne Del af Befolkningen ved særlige Cykleveje og Gangstier kan komme ud i Naturen. Her er der Brug for Beskæftigelsespenge, men her faar vi stadig, ja, undskyld, en Snak for en Snak om det Spørgsmaal.

Justitsministeren (Steincke): Den ærede konservative Ordfører (Carsten Raft),

der nu forlod Talerstolen, indledede med at sige, at han overlod det til mig at svare Venstres ærede Ordfører (Kjær). Til Gengæld maa jeg takke det ærede Medlem for, at han gjorde dette Hverv let for mig, idet han i Virkeligheden anførte alle de Argumenter, jeg møjsommeligt sad og skrabe sammen over for Venstres ærede Ordfører. Jeg skal derfor ikke gentage det, jeg kan henholde mig til, hvad den ærede konservative Ordfører sagde, og skal kun svare paa de Ting, som den ærede Ordfører for Venstre direkte spurgte Ministeren om.

Det første Spørgsmaal maa jeg dog lade ligge. Det ærede Medlem sagde nemlig, at efter hans Mening var der andre Ting, der ogsaa færdselsmæssigt maatte gaa forud for Cykle- og Gangstier, nemlig Biveje. Det er muligt, at det gælder i hvert Fald i en vis Udstrækning, men det er et Omraade, hvor jeg som Justitsminister ikke er i Stand til at diskutere.

Den ærede Ordfører for Venstre gav ikke noget som helst for Ændringsforslaget. Paa dette Punkt vil jeg give ham Ret, jeg giver heller ikke meget for Ændringsforslaget, navnlig da jeg ved første Behandling sagde, at det selvfølgelig var Justitsministerens og Regeringens Opfattelse, at man under alle Omstændigheder skulde forhandle med Kommunerne. At det derimod staar i Loven, kan jeg ikke sige noget som helst imod, men jeg er enig med den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti i, at man kan heller ikke i en Bemyndigelseslov af denne Karakter komme længere end at indrømme Kommunerne Adgang til Forhandling. Hvis man stiller strengere Krav over for Ministeriet, lukker man samtidig af for Bemyndigelsen.

Den ærede Ordfører for Venstre spurgte, om der med „de øvrige Kommuner“ er sigtet til Sognekommunerne, og hertil maa jeg sige ja — idet jeg naturligvis ikke gør det med den skarpe, næsten uvenlige Henvisning til Betænkningen, som den ærede konservative Ordfører anvendte. Jeg siger ja, fordi det staar i Betænkningen, og jeg ved, at det er Socialministerens Opfattelse.

Der blev dernæst spurgt om, hvor den Bemyndigelse fandtes til at imødekomme denne Anmodning. Det staar jo ogsaa — som den ærede Ordfører for de Konservative sagde — i Betænkningen, men jeg kan godt yderligere pointere, at det sker i Kraft af den almindelige Bemyndigelse, som Socialministeriets Beskæftigelsesudvalg har i Henhold til den i Betænkningen nævnte Lov Nr. 169 af 13. April 1938, saa der er altsaa paa dette Omraade ingen Tvivl.